

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego **M. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 29 lipca 2025 r.

kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 9 stycznia 2025 r., sygn. akt IX Ka 539/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 25 stycznia 2024 r., sygn. akt VIII K 1283/23,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. oraz

art. 636 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 637a k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. kasację obrońcy skazanego pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2024 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, w sprawie o sygn. akt VIII K 1283/23, uznał oskarżonego M. W. za winnego czynu z art. 178a § 4 k.k. i za ten czyn skazał go – przy zastosowaniu art. 37b k.k. – na karę dwóch miesięcy pozbawienia wolności i jednego roku ograniczenia wolności, a nadto orzekł w oparciu o art. 42a § 3 k.k. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu

Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej zaś na podstawie art. 42 § 3 k.k. zakaz prowadzenie wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Wyrok ten został zaskarżony co do kary i środka karnego przez obrońcę oskarżonego. W apelacji obrońca podniósł zarzuty dotyczące (zarzuty opisane zostaną skrótowo):

- obraży art. 7 k.p.k. poprzez nie wzięcie pod uwagę, że oskarżony przyznał się do popełnienia czynu a po jego popełnieniu okazał skruchę i wyjaśnił, iż zmaga się z chorobą alkoholową,
- obraży prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178a § 4 i art. 37 b k.k. oraz art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. w zw. z art. 42 § 3 k.k. przez wybiórcze zastosowanie dyrektyw wymiaru kary i środka karnego,
- naruszenia art. 42 § 3 (in fine) k.k. w zw. z art. 53 § 1 k.k. w zw. z art. 56 k.k. poprzez jego niezastosowanie i niedostrzeżenie, że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające odstępianie od wymierzenia środka karnego w postaci dożywotniego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W konkluzji apelacji jej autor domagał się zmiany wyroku przez wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz nałożenie obowiązków z art. 72 § 1 pkt 5 i 6 k.k., a także orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 9 stycznia 2025 r. w sprawie sygn. akt IX Ka 539/24 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Nie określając zakresu zaskarżenia zarzucił wyrokowi:

- rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku – naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nie wzięcie pod uwagę, że oskarżony przyznał się do popełnienia czynu a po jego popełnieniu okazał skruchę i wyjaśnił, iż zmaga się z chorobą alkoholową,
- rażące naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178a § 4 i art. 37b k.k. oraz art. 53 § 1 i 2

k.k. w zw. z art. 56 k.k. w zw. z art. 42 § 3 k.k. poprzez wybiórcze zastosowanie dyrektyw wymiaru kary i środka karnego,

- rażące naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj. 42 § 3 (in fine) k.k. w zw. z art. 53 § 1 k.k. w zw. z art. 56 k.k. poprzez jego niezastosowanie i niedostrzeżenie, że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające odstępianie od wymierzenia środka karnego w postaci dożywotniego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

We wniosku końcowym skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

W pisemnym stanowisku co do kasacji prokurator Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum – Zachód w Toruniu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako niedopuszczalna z mocy ustawy musiała zostać pozostawiona bez rozpoznania, albowiem wniesiono ją wyłącznie z powodu niewspółmierności orzeczonej kary. Pomimo formalnego wskazania w zarzucie pierwszym kasacji na przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. to nie ma żadnych wątpliwości, że treść tego zarzutu jest kopią zarzutu apelacji, a przywołanie przepisów dotyczących kontroli odwoławczej jest tylko postąpieniem formalnym a nie merytorycznym, albowiem zarówno opis zarzutu, jak i uzasadnienie kasacji nie wskazuje aby przedmiotem kasacji było naruszenie prawa przez sąd odwoławczy (art. 519 k.p.k.). Z uzasadnienia kasacji zresztą wyraźnie wynika, że kasacja oparta jest li tylko na kwestionowaniu wymiaru kary i środka karnego jako niewspółmiernie surowych (sąd odwoławczy nie zmieniał orzeczenia w przedmiocie kary i środka karnego), co wyłącza możliwość wniesienia kasacji (art. 523 § 1 k.p.k.). Zresztą sama konstrukcja zarzutów dowodzi, że są one kopią zarzutów apelacji i dotyczą tylko kwestii niewspółmierności kary.

Z tych powodów należy orzec jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]

